

ΕΝΤΥΠΩΣΗ ΠΟΛΥΦΩΝΙΑΣ ΚΩΣΤΑΣ ΙΟΡΔΑΝΙΔΗΣ

Στην πολύμηνη κρίση Ελλάδος και Τουρκίας που κορυφώνεται τις τελευταίες μέρες υπήρξαν κάποιες σαφείς επιτυχίες στον τομέα της Εξωτερικής μας πολιτικής.

Πρόκειται για τις συμφωνίες καθορισμού θαλασσιών ζωνών της Ελλάδος με την Ιταλία και την Αίγυπτο, και εντελώς προσφάτως με την απόφαση των Αθηνών και των Τιράνων για την παραπομπή του ιδίου θέματος στο Δικαστήριο της Χάγης.

Ο υπουργός Εξωτερικών Νίκος Δένδιας έφερε επιτυχώς εις πέρας την πολιτική όχι απλώς της παρούσης αλλά και κυβερνήσεων, που είχαν προηγηθεί. Δεν είναι σύνηθες φαινόμενο αυτό, αν και αυτονόητο εξ ορισμού για κάθε υπουργό.

Εργώδης υπήρξε η προσπάθεια επίσης σφυρηλατήσεως ενός «στρατηγικού μετώπου» εναντίον της Τουρκίας, με χώρες που δυσανασχετούν με την πολιτικής της Άγκυρας εις την περιοχή της Μέσης Ανατολής, όμως αυτή δεν έχει ξεπεράσει το επίπεδο μίας συμβολικής συμπλεύσεως.

Η στήριξη βεβαίως από την Ε.Ε. εξαντλήθηκε στο ρητορικό, επίπεδο και ενίοτε ερέθισε την Άγκυρα -η οποία σε αντίθεση με ό,τι θρυλείται στην Αθήνα- δεν αντιδρά με νευρικότητα λόγω της διεθνούς απομονώσεώς της, αλλά εφαρμόζει πολιτική λεπτομερέστατα σχεδιασθείσα.

Και ενώ αυτά συμβαίνουν δημιουργείται εικόνα επιβλαβούς «πολυφωνίας», στην Αθήνα, καθώς οι έκνομες ενέργειες και οι διεκδικήσεις της Άγκυρας κλιμακώνονται. Αλλά σε περιπτώσεις αναλόγου κρίσεως ο λόγος ανήκει αποκλειστικώς στον πρωθυπουργό και στους υπουργούς Εξωτερικών και Αμύνης.

Ορθώς ο υπουργός Αμύνης Νίκος Παναγιωτόπουλος και ο Α/ΓΕΕΘΑ αντιστράτηγος Κωνσταντίνος Φλώρος απέχουν πλέον των δημοσίων τοποθετήσεων. Έχουν πολύ δουλειά να κάνουν. Ο κ. Δένδιας εκφράζει διά των δηλώσεων του την επίσημη πολιτική της χώρας. Έχει και αυτός πολύ δουλειά.

Αλλά υπάρχει και ένας πολύ στενός πυρήνας περί τον πρωθυπουργό Κυριάκο Μητσοτάκη, που προσδιορίζει νέες

«κόκκινες γραμμές», χαρακτηρίζοντας «διεθνή ύδατα» περιοχές που η Ελλάς ονόμαζε «κυριαρχικό δικαίωμα», επί δεκαετίες, σε μία προσπάθεια επιμορφώσεως των πολιτών ή αποστολής «μηνυμάτων» *urbi et orbi*.

Δημιουργείται με αυτόν τον τρόπο εντύπωση υπάρξεως δύο κέντρων της εξωτερικής μας πολιτικής. Πιστεύουμε πως δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Θα ήταν ολέθριο. Αρκούν τα όσα οι αρμόδιοι λένουν, διότι το περισσόν μπορεί να θεωρηθεί ως εκ του πονηρού.